Information

00046
5 709166 141415

MANDAG 11. NOVEMBER 2019 | UAFHÆNGIG AF PARTIPOLITISKE OG ØKONOMISKE INTERESSER | 75. ÅRGANG I NR. 263

Det handler om fordeling af jord og penge

LEDER

»For dælen, hvor er det smart det der,« sagde Socialdemokratiets formand Mette Frederiksen, da hun under valgkampen i marts besøgte landmand Henrik Bertelsen i Vejen Mose, Midtjylland, og hørte ham fortælle om gevinsterne ved jordfordeling og udtagning af klimabelastende lavbundsjorde.

Tilsvarende var der politisk begejstring hele vejen rundt på Christiansborg, da Landbrug & Fødevarer og Danmarks Naturfredningsforening i februar præsenterede deres fælles forslag om et sådant udtag af op mod 100.000 hektar landbrugsjord som del af en plan om 'multifunktionel jordfordeling', der kan mindske landbrugets klimabelastning, hjælpe erhvervet til en bedre økonomi og sikre flere naturområder.

»En central forudsætning for indsatsen er et milliardbeløb i statsligt indskud til en jordfond, som sikrer grundkapitalen og muliggør yderligere investeringer fra private og lokale aktører som kommuner, forsyningsselskaber og private fonde,« hed det i fællesudspillet fra de to organisationer.

Som beskrevet i information fredag mener Søren Møller, formand for et visionært Realdania-pilotprojekt om jordfordeling, at én milliard fra staten med stor sandsynlighed kan bane vej for yderligere to milliarder fra erhvervsliv og fonde til investering i det, han kalder den største danske jordreform i 200 år.

Allerede ved besøget i Vejen Mose sagde den daværende statsministerkandidat fra Socialdemokratiet, at »mit udspil vil være, at vi på Christiansborg sætter os sammen og går i gang med at finde flere penge til det her«, og da Mette Frederiksen i juni formulerede den ny regerings forståelsespapir med SF, Enhedslisten og De Radikale, skrev man, at »En ny regering vil også tage initiativ til en jordreform, herunder udtagning af landbrugsjord til natur« som ét redskab til at opfylde »et bindende reduktionsmål (for drivhusgasser, *red.*) for landbruget«.

Status er imidlertid, som beskrevet i fredagsavisen, at regeringen ikke har afsat én ny krone i sit finanslovsforslag til realisering af jordreformen og den multifunktionelle jordfordeling. Ifølge Informations kilder vil såvel statsministeren som finansminister Nicolai Wammen gerne fremme projektet, men Finansministeriets regnedrenge siger nej. En milliard eller noget, der ligner, vil angiveligt bringe regeringen på kant med budgetloven, der blev vedtaget i 2012 med Bjarne Corydon (S) som finansminister, og som tilsiger, at underskuddet på de offentlige finanser, 'den strukturelle saldo', ikke må overstige 0,5 procent af BNP. Budgetloven er en implementering af EU's finanspagt fra 2011, idet Corydon og det politiske flertal dog valgte en endnu skrappere underskudsgrænse end finanspagtens én pct. af BNP.

Hvis Mette Frederiksen tager penge af statskassen til en jordfond, så bliver det på bekostning af penge til sygeplejersker, børnehaver, ældrepleje eller anden velfærd, lyder det finansministerielle dekret, og da statsministeren med finanslovsforslaget har lovet 'Velfærd først', går det jo ikke.

Hele miseren er udtryk for en totalt forældet økonomisk tænkning i den grønne omstillings ære. Ikke alene fordi de statslige finanser i dag er langt sundere end i kølvandet på finanskrisen, og ifølge mange økonomer sagtens kan tåle, at staten optager lån til dagens ekstremt lave og dermed favorable renter, men primært fordi den monumentale, hastende omstilling til en grøn økonomi fordrer betydelige offentlige investeringer i dag for at sikre en sund samfundsøkonomi i fremtiden, ja, for at sikre en fremtid i det hele taget.

Det giver ingen mening at lade udviklingen drive mod fremtidigt økologisk og økonomisk sammenbrud blot for at kunne opretholde statslig budgetdisciplin på kort sigt. Både de nuværende økonomiske vismænd, flere af deres forgængere og andre økonomer taler i dag for en reform af budgetloven. Til deres mere traditionelle økonomiske argumenter føjer sig det allermest tungtvejende argument om behovet for at investere massivt i en bæredygtig fremtid.

Hvis regeringen ikke vover et opgør med budgetloven, foreligger der et andet redskab til at sikre pengene til den grønne omstilling i almindelighed og den klimabegrundede jordreform i særdeleshed: Man kan regulere skatter og afgifter for at skaffe staten de nødvendige midler. Også det er en økonomisk strategi, som den socialdemokratiske regering synes at vige tilbage for.

jsn

Hele miseren er udtryk for en totalt forældet økonomisk tænkning i den grønne omstillings ære

FOLK

ved Lærke Cramon

Farvel Beate

The crazy sidekick is out. Det kunne ikke være anderledes. Alligevel gør det ondt, at Beate nu er ude af Den Store Bagedyst. Hun bar sæsonen. Det var hendes show, så lad os mindes hendes »megamaje« nordjyske dialekt, kagerne, hun tabte, og alt hendes fermenterede møg.

Beates Verden

Hvis DR er lidt vakse, så sørger de for at give hende sit eget sitcom-show med det samme. Det kunne hedde 'Beates Verden' og udspille sig i frisørsalonen i Ålleren, hvor hun grinende og grædende skal styrte rundt på rulleskøjter, mens hun fejlagtigt fermenterer folks hår.

Klimakage

Og så blev Bagedysten politisk, da tandlægen Louise trådte tilbage fra sit engelske kagefad i tre etager, tørrede sveden af panden og sagde ordene: »Det her er et godt billede på klimakrisen, og at alle skal gøre noget nu, for alle kagerne er splattet sammen og smeltet«.

12-talsbager
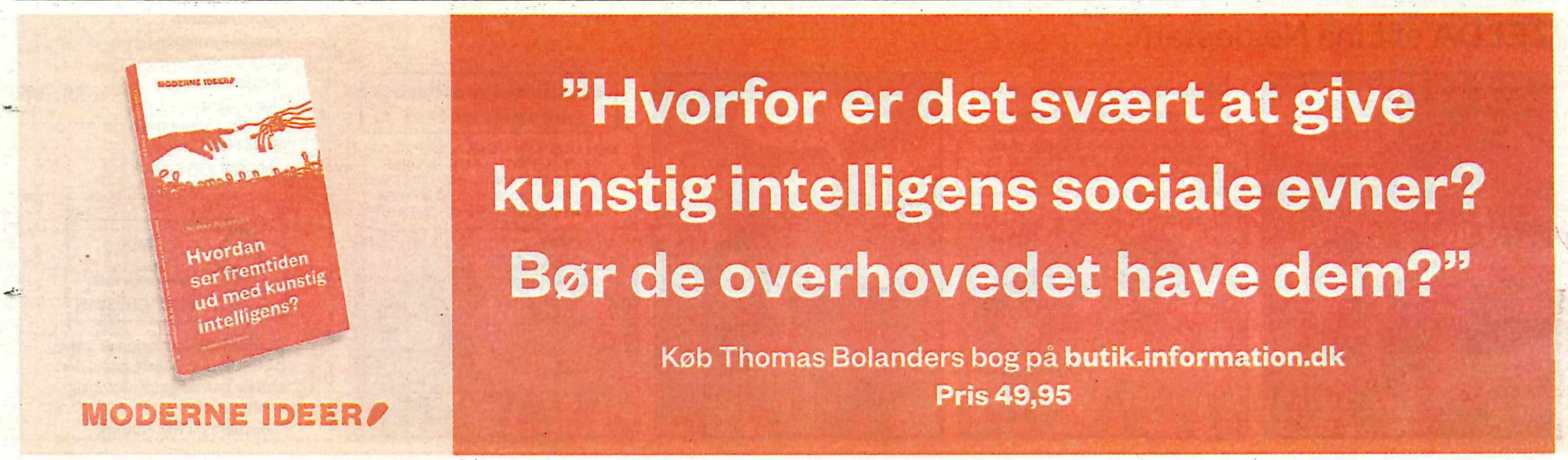
Frederikke blev i øvrigt mesterbager for fjerde gang i træk. Det er selvfølgeligt pissekedeligt og forudsigeligt, but don't hate a winner! For selv om hendes Battenberg-kage var flottere end udstillingsmodellen, skal vi lige huske, at 12-talspiger sjældent har det nemt.